

BOSNA I HERCEGOVINA
APELACIONI SUD BRČKO DISTRIKTA
BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 96 o P 115955 20 Gž
Brčko, 17.02.2020. godine

U IME BRČKO DISTRIKTA BOSNE I HERCEGOVINE !

Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine u vijeću sastavljenom od sudija Kaurinović Damjana, kao predsjednika vijeća, Lucić Josipe i Nedić Srđana, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužiteljice S.S. iz B., zastupane po punomoćniku Mulahalilović Osmanu, advokatu iz Brčkog, protiv tuženog Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, zastupanog po zastupniku po zakonu Pravobraniteljstvu Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, radi naknade štete, v.sp. 3.102,20 KM, odlučujući o žalbi tuženog, izjavljenoj protiv presude Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o P 115955 18 P od 10.04.2019. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 17.02.2020. godine donio je slijedeću

P R E S U D U

I. Žalba tuženog Brčko distrikt Bosne i Hercegovine izjavljena protiv dijela presude Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o P 115955 18 P od 10.04.2019. godine u kojem je odlučeno o naknadi nematerijalne štete za duševne bolove zbog naruženosti se UVAŽAVA i presuda se u tom dijelu sadržanom u stavu I izreke i u dijelu u kojem je sadržana odluka o troškovima parničnog postupka u stavu IV izreke PREINAČAVA, kako slijedi:

ODBIJA SE tužbeni zahtjev kao neosnovan da za duševne bolove zbog naruženosti tuženi Brčko distrikt Bosne i Hercegovine tužiteljici S.S. iz B. isplati iznos od 500,00 KM (petstotina konvertibilnih maraka) zajedno sa zakonskom zateznom kamatom.

Tuženi Brčko distrikt Bosne i Hercegovine se OBVEZUJE tužiteljici S.S. iz B., umjesto iznosa od 651,08 KM (šeststotinapedeseti jedne i 8/100 konvertibilnih maraka), platiti troškove parničnog postupka u iznosu od 436,87 KM (četiristotinetridesetišest i 87/100 konvertibilnih maraka) u roku od 30 dana od dana prijema ove presude pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

II. Žalba tuženog Brčko distrikt Bosne i Hercegovine se u ostalom dijelu ODBIJA kao neosnovana i presuda Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o P 115955 18 P od 10.04.2019. godine se u ostalom dijelu stava I i u stavu II izreke POTVRĐUJE.

III. Presuda Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o P 115955 18 P od 10.04.2019. godine u stavu III izreke ostaje neizmijenjena.

Obrazloženje

Presudom Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o P 115955 18 P od 10.04.2019. godine (dalje prvostepena presuda) odlučeno je kako slijedi:

„Obavezuje se tuženi Brčko distrikt BiH da tužiteljici S.S. na ime naknade nematerijalne štete za pretrpljene fizičke bolove isplati iznos od 530,00 KM, na ime naknade nematerijalne štete za pretrpljeni strah isplati iznos od 720,00 KM, te na ime naknade nematerijalne štete za duševne boli zbog naruženosti isplati iznos od 500,00 KM, odnosno ukupan iznos od 1.750,00 KM, sa zakonskom zateznom kamatom na taj iznos, počev od 10.04.2019. godine kao dana presuđenja pa do konačne isplate, sve u roku od 30 dana od dana pravosnažnosti presude pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

Obavezuje se tuženi da tužiteljici na ime naknade materijalne štete za troškove liječenja isplati iznos od 2,20 KM, sa zakonskom zateznom kamatom od 04.04.2018. godine pa do konačne isplate sve u roku od 30 dana od dana pravosnažnosti presude.

Sa dijelom tužbenog zahtjeva za naknadu nematerijalne štete za duševne bolove zbog naruženosti preko dosuđenog iznosa, tužiteljica se odbija.

Obavezuje se tuženi da tužiteljici isplati troškove parničnog postupka u iznosu od 651,08 KM, u roku od 30 dana od dana pravosnažnosti presude pod prijetnjom prinudnog izvršenja.“

Protiv prvostepene presude, tuženi Brčko distrikt Bosne i Hercegovine (dalje tuženi) blagovremeno je izjavio žalbu zbog povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom ovom sudu da njegovu žalbu uvaži, prvostepenu presudu ili preinači i tužbeni zahtjev odbije kao neosnovan i dosudi mu troškove parničnog postupka ili ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno suđenje.

Tužiteljica S.S. iz B. (dalje tužiteljica), nije odgovorila na žalbu tuženog.

Nakon što je prvostepenu presudu ispitao u smislu odredbe člana 330. Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, broj 8/09, 52/10 i 27/14, dalje Zakon o parničnom postupku), ovaj sud je ocijenio da je žalba tuženog djelimično osnovana i odlučio je kao u izreci ove presude iz razloga koji slijede.

Predmet raspravljanja i odlučivanja u ovoj parnici je zahtjev tužiteljice (tužbeni zahtjev) da joj tuženi naknadi nematerijalnu i materijalnu štetu uzrokovanu dana 04.04.2018. godine napadom i ugrizom psa lutilice, i to da joj isplati za pretrpljene fizičke bolove iznos od 530,00 KM, za pretrpljeni strah iznos od 720,00 KM, za duševne bolove zbog naruženosti iznos od 2.000,00 KM, te iznos od 2,20 KM za troškove liječenja, uz zahtjev za dosudu zakonske zatezne kamate i troškova parničnog postupka.

Ovako postavljenom tužbenom zahtjevu, tuženi je iskazao protivljenje prigovorom pasivne legitimacije, prije svega navodom da tužiteljica nije ponudila ni jedan relevantan dokaz da se radi o šteti za koju je odgovoran njegov organ, da se iz tužbe i dokaza uz tužbu „apsolutno ne vidi ko je i na koji način štetu prouzrokovao“, kao i navodom da „pasivna legitimacija može postojati isključivo na strani JP „Komunalno Brčko“ d.o.o. Brčko distrikt BiH“, a prigovorio je i visini postavljenog tužbenog zahtjeva.

Odlučujući o tužbenom zahtjevu, polazeći od činjeničnih tvrdnji na kojima tužiteljica temelji tužbeni zahtjev, te činjeničnih tvrdnji i argumenata kojima se tuženi suprostavio tužbenom zahtjevu i pozivajući se na rezultate rasprave (dokaze koji su trebali potvrditi ili pobiti njihove zahtjeve i navode):

da tužiteljica u tužbi tvrdi da su je dana 04.04.2018. godine oko 07,40 časova, u naselju G. u Brčkom, napali psi lutilice i da ju je jedan pas lutilica ugrizao u predjelu desne šake,

da su prema iskazima tužiteljice i svjedoka S.R., u okolici Osnovne škole u naselju G. u B. tužiteljicu „napala dva psa od kojih je jedan tužiteljicu ugrizao za desnu šaku“, kao i da je svjedok velike i agresivne pse „biciklom uspio da ... otjera i odbrani tužiteljicu“,

da su i prema zapisniku o izvršenom inspeksijskom pregledu broj: 23-01.6-73/18 od 11.04.2018. godine Inspektorata Ureda (Kancelarije) gradonačelnika Brčko distrikta Bosne i Hercegovine tužiteljicu „oko 7 časova na lokalitetu G. kod škole, napali psi lutilice i da ju je ugrizao za ruku veliki pas crne boje bez ogrlice i bez oznake“,

da je vještak kirurg Helać dr. Fikret povredu tužiteljice okarakterizirao kao „ugriznu ranu od psa za mali prst desne šake“ i kvalificirao je kao laku tjelesnu povredu,

da je prema pismenom nalazu i mišljenju istog vještaka, uslijed zadobijene povrede tužiteljica trpila bolove jakog intenziteta četiri (4) sata, bolove srednjeg intenziteta sedam (7) dana, a nakon toga bolove slabog intenziteta četiri (4) nedelje, kao i da je povreda „ostavila ožiljak veličine 10x15 mm i 15x20 mm koji su nešto iznad nivoa kože hiperpigmentovani na nadlanom dijelu desne šake u području četvrtog i petog prsta“ i da „postoji naruženost u slabom stepenu kod tužiteljice“,

da se prema konačnom (usmenom) nalazu i mišljenju pomenutog vještaka kirurga „radi o ožiljku koji je povremeno uočljiv trećim licima jer tužiteljica radi kao ugostiteljski radnik i bavi se služenjem hrane gostima ... a da kada se ne bi bavila tim poslom, ožiljci ne bi bili uočljivi, odnosno ne bi ni postojala naruženost“,

da je prema nalazu vještaka neuropsihijatra Baraković dr. Devle, uslijed zadobijene povrede tužiteljica trpila strah jakog intenziteta u trajanju od oko dva (2) sata, a nakon toga je trpila strah srednjeg intenziteta sedam (7) dana, a slabog intenziteta u trajanju tri (3) mjeseca, te da strah slabog intenziteta postoji „u realnim situacijama ponovnog suočavanja, ili simboličnim situacijama ... i očekivati je da izbljedi do godinu dana nakon ... straha slabog intenziteta“, kao i da su ožiljci na prstu desne šake „na nivou kozmetskog defekta – lakog stepena“,

pa je na osnovu provedenih dokaza, a obzirom da „tuženi, na kojem je bio teret dokazivanja, nije dokazao da se radi o psu koji ima vlasnika“, prvostepeni sud zaključio da je tužiteljicu dana 04.04.2018. godine u naselju Grčica napao i ugrizao pas lualica u predjelu desne šake (tj. zadobila laku tjelesnu povredu),

a, obzirom da se odgovornost tuženog za naknadu štete „zasniva na odredbi člana 172. stav 1. Zakona o obligacionim odnosima“ („Službeni list SFRJ“, broj 29/78, 39/85, 45/89 i 57/89, dalje Zakon o obligacionim odnosima) „u vezi sa odredbom člana 174. stav 1.“ istog Zakona, kao i na Odluci o obavljanju djelatnosti od općeg interesa od 14.04.2010. godine, kojom je utvrđeno „da je djelatnost na prikupljanju i zbrinjavanju pasa lualica od opšteg interesa za Brčko distrikt BiH i da se ta djelatnost povjerava JP „Komunalno Brčko“ d.o.o. Brčko distrikt BiH“, prvostepeni sud je prvo zaključio da je prigovor nedostatka pasivne legitimacije tuženog neosnovan budući da „nisu prikupljeni svi psi lualice sa javnih površina na području Brčko distrikta, uslijed čega je došlo do štete za tužiteljicu“, potom je zaključio da je tuženi

solidarno odgovoran sa komunalnim poduzećem za štetu koju uzrokuju psi lualice, sukladno odredbi člana 414. stav 1. Zakona o obligacionim odnosima,

pa, obzirom da je uslijed iznenadnog napada i ugriza psa lualice tužiteljica pretrpila štetu, prvostepeni sud je, uzimajući u obzir kvalifikaciju zadobijene povrede, intenzitet i dužinu trajanja bolova i straha, kao i stepen naruženosti, zaključio da tužiteljici pripada novčana satisfakcija za pretrpljene fizičke bolove i za strah, te za pretrpljene duševne bolove zbog naruženosti i pozivom na odredbe Zakona o obligacionim odnosima o odgovornosti pravne osobe za štetu koju uzrokuje njen organ (član 172.), o novčanoj naknadi nematerijalne štete (član 200.) i o posljedicama neispunjenja obveze–obvezi plaćanja zakonske zatezne kamate (član 277.) dosudio joj je iznos od 530,00 KM za fizičke bolove, a iznos od 720,00 KM za strah, a obzirom na „položaj ožiljka koji je na petom prstu šake, te njegovu veličinu, činjenicu da je tužiteljica po zanimanju trgovac, te da nije izvjesno da će se poslom koji trenutno radi baviti ... i u budućnosti“, dosudio je iznos od 500,00 KM za naruženost, i konačno „prema priznanicama JZU broj: 0206538 i 0183026 od 04.04.2018. godine“ dosudio je tužiteljici i trošak liječenja u iznosu od 2,20 KM,

dok je prvostepeni sud primjenom odredbe člana 119. stav 2. Zakona o parničnom postupku odlučio o troškovima parničnog postupka (obvezao je tuženog da tužiteljici naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 651,08 KM).

Ovo su u bitnom razlozi prvostepenog suda zbog kojih je odlučio kao u izreci svoje presude.

U žalbi izjavljenoj protiv prvostepene presude, kroz istaknute žalbene razloge, tuženi u bitnom tvrdi da je pravilnom ocjenom dokaza prvostepeni sud trebao zaključiti da naruženost kod tužiteljice uopće ne postoji, jer je „vještak hirurg predimenzionirao veličinu samog ožiljka“ i da se prvostepeni sud prilikom saslušanja tužiteljice „neposrednim opažanjem“ mogao uvjeriti da naruženost ne postoji, da vještak neuropsihijatar „već duže vremena ... dostavlja tipske nalaze i mišljenja u kojima su mišljenja o dužini i intenzitetu ... stepena naruženosti skoro identična“ i da vještak neuropsihijatar „ne obrazlaže naruženost na desnoj ruci - prstu ... nego samo navodi da je u pitanju naruženost na nivou kozmetskog defekta - lakog stepena“, kao i da tužiteljica nije dokazala činjenicu da je zaposlena u ugostiteljskom objektu, a što je bilo potrebno jer je „vještak neuropsihijatar predmetnu naruženost ... doveo u direktnu vezu sa profesijom kojom se tužilac bavi“, dok, i pored toga što je bio izričit da prvostepenu presudu pobija u cijelosti, tuženi, osim žalbenih navoda u pogledu obveze tužiteljici naknaditi štetu za duševne bolove zbog naruženosti, ni jednim žalbenim navodom ne pobija pravilnost i zakonitost prvostepene presude u ostalom dijelu.

Takve tvrdnje tuženog iznesene u žalbi protiv prvostepene presude da je prvostepeni sud zbog pogrešne ocjene nalaza i mišljenja vještaka, pogrešno zaključio, odnosno utvrdio, da tužiteljici pripada novčana satisfakcija za duševne bolove zbog naruženosti i ovaj sud drži osnovanim.

Imajući u vidu da je predmet tužbenog zahtjeva, pored ostalog, i naknada nematerijalne štete za pretrpljene duševne bolove zbog naruženosti, to znači da se i ovaj dio tužbenog zahtjeva prosuđuje i spor rješava primjenom odredbe člana 200. Zakona o obligacionim odnosima o novčanoj naknadi nematerijalne štete. Tom odredbom je, između ostalog, propisano da će sud za pretrpljene duševne bolove zbog naruženosti dosuditi pravičnu novčanu naknadu (stav 1.), te da će prilikom odlučivanja o zahtjevu za naknadu i ovog vida nematerijalne štete, kao i o visini njene naknade, voditi računa o značaju povrijeđenog dobra i cilju kojem služi ta naknada, ali i o tome da se njome ne pogoduje težnjama koje nisu spojive sa njenom prirodom i društvenom svrhom (stav 2.).

Stoga, pravo na naknadu nematerijalne štete zbog naruženosti pripada svakoj osobi kod koje postoji naruženost, ali pod uvjetom da stepen naruženosti i mjesto na kojem se nalazi ožiljak (oštećenje) uzrokuje kod povređene osobe duševne bolove koji opravdavaju dosudu pravične novčane naknade. Dakle, osnov za priznanje (dosudu) novčane satisfakcije za ovaj vid nematerijalne štete je izloženost ožiljka okolici, odnosno da je izmijenjena spoljašnost, primjetnost i obim ožiljka i sl., koji utiču na psihičku ravnotežu oštećene osobe i stvara kompleks inferiornosti.

Međutim, u situaciji kada je prvostepeni sud, na temelju nalaza i mišljenja vještaka kirurga, zaključio da kod tužiteljice postoji „ožiljak na petom prstu desne šake koji je povremeno uočljiv drugim licima“ i da kod tužiteljice „postoji naruženost u slabom stepenu“, a da naruženost ne bi postojala „ukoliko bi se tužiteljica bavila drugim poslom a ne ugostiteljstvom“, ovaj sud drži da nisu ispunjene pretpostavke za dosudu naknade nematerijalne štete za pretrpljene duševne bolove zbog naruženosti. Naime, tužiteljica je bila dužna dokazati da se bavi takvom vrstom posla zbog koga je njen ožiljak stalno uočljiv trećim licima, posebno imajući u vidu dimenzije ožiljka, što se ne može prihvatiti, obzirom da se u poslovima usluživanja hrane kojima se tužiteljica bavi nadlani dio šake (na kojem se nalazi ožiljak) prema općem iskustvu ne vidi zbog načina usluživanja (predmeti se drže dlanom a nadlani dio je okrenut prema tlu) kao i da se u poslovima usluživanja hrane obično iz higijenskih razloga koriste zaštitne rukavice.

Osim toga, u nalazu i mišljenju vještaka neuropsihijatra se samo paušalno utvrđuje da se radi o naruženosti „na nivou kozmetskog defekta - lakog stepena“, zbog čega je tuženi i tokom prvostepenog postupka i u žalbi osnovano prigovarao

da se radi o „tipskom nalazu i mišljenju“. Jer, nalaz i mišljenje vještaka neuropsihijatra prema zadatku određenim rješenjem o vještačenju (trpljenje duševnih bolova zbog eventualne naruženosti) trebalo je da odgovori kako i koliko ožiljak tužiteljice utiče na njenu psihičku ravnotežu (da li joj i kako pričinjava duševne bolove) imajući u vidu svojstva njene ličnosti i njeno psihičko stanje u cjelini. Stoga, nalaz i mišljenje koji ne sadrži pomenute podatke ne mogu opravdati zaključak prvostepenog suda o utemeljenosti tužbenog zahtjeva u pogledu naknade nematerijalne štete za duševne bolove zbog naruženosti.

Na koncu, i na temelju fotografija povreda tužiteljice, koji su provedeni kao materijalni dokaz u prvostepenom postupku, ovaj sud nalazi, a u vezi sa svim prethodno iznesenim, da se ne radi o povredama koje su takve prirode i koje su podobne da tužiteljici prouzrokuju duševne bolove zbog naruženosti.

Prema tome, na podlozi činjeničnog stanja utvrđenog u prvostepenom postupku, koje je rezultat dobrovoljnog disponiranja stranaka svojim zahtjevima i pravom i dužnosti da prikupljaju činjeničnu građu i izvode dokaze koji će potvrditi osnovanost njihovih zahtjeva, u situaciji kada nisu provedeni dokazi kojima bi se utvrdilo da tužiteljica trpi duševne bolove zbog ožiljka na nadlanom dijelu desne šake u području četvrtog i petog prsta i da postoji uočljivost pomenutog ožiljka trećim licima i kada se na temelju predloženih i izvedenih dokaza (prije svega nalaza i mišljenja stalnog sudskog vještaka medicinske struke kirurga Helać dr. Fikreta od 04.01.2019. godine i nalaza i mišljenja stalnog sudskog vještaka medicinske struke neuropsihijatra Baraković dr. Devle od 26.03.2019. godine) i na temelju fotografija ozlijede tužiteljice, ne može utvrditi da postoji naruženost takvog stepena koji opravdava dosudu novčane satisfakcije, odnosno da tužiteljica trpi duševne bolove zbog naruženosti, prvostepeni sud je povrijedio pravila o osnovanosti tog dijela tužbenog zahtjeva (pogrešno je primjenio odredbe Zakona o obligacionim odnosima o odgovornosti tuženog za naknadu nematerijalne štete za duševne bolove zbog naruženosti), kada je tuženog obvezao tužiteljici naknaditi štetu za duševne bolove zbog naruženosti.

Kako tuženi žalbom ne osporava svoju odgovornost za uzrokovanu štetu, niti utvrđenu visinu za preostala dva vida nematerijalne štete (za pretrpljene fizičke bolove iznos od 530,00 KM, za pretrpljeni strah iznos od 720,00 KM), koji su i prema ocjeni ovog suda dosuđeni pravilnom primjenom odredbe člana 200. Zakona o obligacionim odnosima i u visini sukladno Orijentacionim kriterijima ovog suda, prvostepena presuda u tom dijelu nije bila predmet posebnog razmatranja žalbenog vijeća.

Kod iznesenog, valjalo je žalbu tuženog odbiti u dijelu koji se odnosi na prvostepenu presudu u dijelu u kojem je obvezan tužiteljici naknaditi nematerijalnu štetu za pretrpljene fizičke bolove i strah i naknadu materijalne

štete za troškove liječenja i prvostepenu presudu u tom dijelu potvrditi na osnovu odredbe člana 335. Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, dok je valjalo žalbu tuženog izjavljenu protiv dijela prvostepene presude u kojem je obvezan tužiteljici naknaditi nematerijalnu štetu za pretrpljene duševne bolove zbog naruženosti uvažiti i na temelju činjeničnog stanja utvrđenog u prvostepenom postupku zbog pogrešne primjene materijalnog prava prvostepenu presudu u tom dijelu u stavu I izreke preinačiti na osnovu odredbe člana 338. stav 1. tačka 4. Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

Budući da je odredbom člana 130. stav 2. Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine propisano da će drugostepeni sud ako preinači odluku protiv koje je podnesen pravni lijek odlučiti o troškovima cijelog postupka, pa kako je prvostepena presuda preinačena, valjalo je preinačiti i odluku o troškovima cijelog postupka sadržanu u stavu IV izreke prvostepene presude i na osnovu odredbi člana 119. i člana 120. istog Zakona obvezati tužitelja da tužiteljici naknadi troškove postupka u iznosu od 436,87 KM.

A, prema prvobitno označenoj vrijednosti spora u iznosu od 3.102,20 KM (koji iznos je tužiteljica naznačila u tužbi) tužiteljici, sukladno odredbi člana 7. i odredbi člana 9. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad advokata u Federaciji Bosne i Hercegovine („Službene novine Federacije Bosne i Hercegovine“, broj 67/02, dalje ranija AT FBiH), pripada pravo na trošak nagrade advokatu za sastav tužbe u iznosu od 157,95 KM (45 bodova x 3,00 KM + 17 %), zatim trošak nagrade advokatu za zastupanje na pripremnom ročištu održanom dana 29.10.2018. godine i za zastupanje na ročištu za glavnu raspravu održanom dana 31.01.2019. godine u iznosu od po 157,95 KM, te sukladno Tarifnom broju 1. tačka 1. Zakona o sudskim taksama Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, broj 5/01, 12/02 i 23/03, dalje Zakon o sudskim taksama) trošak takse na tužbu u iznosu od 100,00 KM, što za sve naprijed navedene radnje ukupno čini iznos od 573,85 KM. Međutim, uspjeh tužiteljice u ovoj fazi postupka, do povećanja (preinačenja) tužbenog zahtjeva, u odnosu na vrijednost spora označenu u tužbi, je u omjeru od 40,36 %, jer je u konačnom presudom ovog suda tuženi obvezan na isplatu iznosa od 1.252,20 KM, pa tužiteljici suglasno tome, za gore navedene stavke pripada iznos od 231,61 KM (odnosno 40,36 % od 573,85 KM).

Za procesne radnje poduzete nakon što je na ročištu za glavnu raspravu održanom dana 10.04.2019. godine povećan tužbeni zahtjev na iznos od 3.252,20 KM, tužiteljici, sukladno odredbi člana 12. i člana 13. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad advokata u Federaciji Bosne i Hercegovine („Službene novine Federacije Bosne i Hercegovine“, broj 22/04, dalje nova AT FBiH), koja se u Distriktu primjenjuje od 27.02.2019. godine, za trošak nagrade advokatu za zastupanje na ročištu održanom pred prvostepenim sudom dana

10.04.2019. godine pripada iznos od 280,80 KM (80 bodova x 3,00 KM + 17 %), te sukladno Tarifnom broju 2. tačka 1. Zakona o sudskim taksama pripada joj trošak takse na presudu u iznosu od 100,00 KM, što za sve naprijed navedene radnje ukupno čini iznos od 380,80 KM. Kako je uspjeh tužiteljice u ovoj fazi postupka, u odnosu na vrijednost spora u iznosu od 3.252,20 KM, u omjeru od 38,50 %, jer je u konačnom ovom presudom tuženi obavezan da joj isplati iznos od 1.252,20 KM, tužiteljici za gore navedene stavke pripada iznos od 146,61 KM (odnosno 38,50 % od 380,80 KM).

Također, tužiteljici pripadaju i troškovi vještačenja koje je ona snosila u punom iznosu od 400,00 KM (zbir svih troškova vještačenja po vještaku kirurgu Helać dr. Fikretu i vještaku neuropsihijatru Baraković dr. Devli), obzirom da su svi ti troškovi bili nužni za utvrđivanje osnova i visine tužbenog zahtjeva.

Znači, da kod iznesenog tužiteljici pripadaju troškovi parničnog postupka u ukupnom iznosu od 778,22 KM (231,61 KM + 146,61 KM + 400,00 KM).

Zahtjev za naknadu troškova, tuženi je opredijelio na ročištu za glavnu raspravu održanom 10.04.2019. godine tako što je tražio da sud obveže tužiteljicu da mu za sastav odgovora na tužbu i za pristup na sva održana ročišta pred prvostepenim sudom isplati iznos od po 155,00 KM, a u žalbenom postupku je tražio da mu plati iznos od 125,50 KM za sastav žalbe.

Sve navedene izdatke, tuženi, jednako kao i tužiteljica, može osnovano potraživati samo u omjeru koji odgovara njegovom uspjehu u ovom sporu radi čega mu, sukladno odredbi člana 11. Zakona o Pravobraniteljstvu Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, broj 28/06, 19/07, 17/08 i 20/10), odnosno aritmetičkim prosjekom naknade obračunate po ranijoj i novoj AT FBiH i po Tarifi o nagradama i naknadama troškova za rad advokata u Republici Srpskoj („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj 45/00, dalje ranija AT RS) i po po Tarifi o nagradama i naknadama troškova za rad advokata u Republici Srpskoj („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj 68/05, dalje nova AT RS), zavisno od toga da li su radnje poduzete prije ili poslije 27.02.2019. godine, od kada se nove advokateke tarife entitetskih advokatskih komora primjenjuju u Distriktu. Dosuđeni troškovi, prema prvobitnoj označenoj vrijednosti spora u iznosu od 3.102,20 KM, se odnose na trošak za sastav odgovora na tužbu u iznosu od 117,50 KM (aritmetička sredina je $((135,00 \text{ KM} + 100,00 \text{ KM})/2)$), za zastupanje na pripremnom ročištu održanom dana 29.10.2018. godine u iznosu od 117,50 KM, za zastupanje na ročištu za glavnu raspravu održanom dana 31.01.2019. godine u iznosu od 117,50 KM, što za sve naprijed navedene radnje ukupno čini iznos od 352,50 KM. Uzimajući u obzir da je uspjeh tuženog u ovoj fazi postupka, do povećanja (preinačenja) tužbenog zahtjeva, u odnosu na

vrijednost spora označenu u tužbi, u omjeru od 59,64 %, pa tuženom suglasno tome, za gore navedene stavke pripada iznos od 210,23 KM (odnosno 59,64 % od 352,50 KM).

Poslije povećanja tužbenog zahtjeva na iznos od 3.252,20 KM, za zastupanje na ročištu za glavnu raspravu održanom pred prvostepenim sudom dana 10.04.2019. godine tuženom pripada iznos od 155,00 KM (što je iznos tražen troškovnikom, iako mu primjenom mjerodavnih tarifa pripada veći iznos, ali mu ovaj sud nije mogao dosuditi više od onoga što je tražio), a imajući u vidu da je njegov uspjeh u ovoj fazi postupka u omjeru od 61,50 %, za tu radnju konačno mu pripada iznos od 95,30 KM.

Dok tuženom, imajući u vidu njegov uspjeh u žalbenom postupku (500,00 KM), pripada trošak za sastav žalbe u iznosu od 35,82 KM (28,54 % od iznosa od 125,50 KM za sastav žalbe, što je iznos koji je tražen troškovnikom, iako mu pripada više primjenom mjerodavnih tarifa).

Dakle, tuženom pripadaju troškovi parničnog postupka u ukupnom iznosu od 341,35 KM (210,23 KM + 95,30 KM + 35,82KM).

Obzirom na rečeno, prema odredbi člana 119. stav 2. Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, imajući u vidu uspjeh u ovoj parnici, tužiteljica ima pravo na naknadu troškova parničnog postupka u iznosu od 778,22 KM, a tuženi u iznosu od 341,35 KM, pa prema pravilima o procesnom prebujanju troškova koji pripadaju tužiteljici i troškova koji pripadaju tuženom, pozitivna razlika je u korist tužiteljice u iznosu od 436,87 KM.

Prvostepena presuda u stavu III izreke je ostala neizmijenjena, obzirom da se u tom dijelu nije žalbom pobijala, odnosno tuženi nije imao pravni interes u tom dijelu pobijati prvostepenu presudu.

Na osnovu svega izloženog odlučeno je kao u izreci ove presude.

PREDSJEDNIK VIJEĆA

Damjan Kaurinović